

ת"פ 49162/12/21 - מדינת ישראל נגד קצי רגב

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 49162-12-21 מדינת ישראל נ' רגב(עציר)

לפני: כבוד השופט גיא אבנון

המאשימה: מדינת ישראל

באמצעות תביעות מרכז - שלוחת נתניה

נגד

הנאשם: קצי רגב

בשם המאשימה: עו"ד מור מלכה

בשם הנאשם: עו"ד מוניר ברהום

מור דין

הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בשני כתבי אישום מתוקנים, ללא הסכמות באשר לעונש.

כתבי האישום

1. ת"פ 49162-12-21 - כתב אישום עיקרי

הנאשם הוא תושב האזור, ללא אישור כניסה או שהייה בישראל, וללא רישיון נהיגה בישראל. הנאשם ואחרים (בני הזוג טלעת ופטמה דהוד (להלן: בני הזוג), ואחר המכונה פאהד) קשרו ביניהם לגנוב כלי רכב במדינת ישראל ולהעבירם לשטחי הרשות הפלסטינית. כחלק מהקשר תיאמו בני החבורה מועדים בהם אספו בני הזוג את הנאשם ופאהד מהאזור או מטייבה לעיר נתניה. פאהד היה פורץ לכלי רכב ומעבירם לנאשם, אשר נהג בהם לכיוון השטחים, בעקבות מכוניתם של בני הזוג שהובילו את הדרך והזהירו את הנאשם ופאהד מפני נוכחות משטרה באזור.

אישום מס' 1: ביום 13.7.21 בשעה 19:00 לערך החנה המתלונן את מכוניתו בנתניה. בשעה 23:36 ובמסגרת הקשר אספו בני הזוג את הנאשם ופאהד בסמוך לטייבה והביאו את השניים לנתניה. ביום 14.7.21 בשעה 2:08 לערך הגיע הנאשם למקום, נכנס למכוניתו של המתלונן בדרך שאינה ידועה למאשימה, עזב את המקום כשהוא נוהג במכונית בעקבות מכוניתם של בני הזוג, עד אשר חצה בשעה 2:50 את מחסום תאנים לעבר שטחי הרשות הפלסטינית. בגין אישום זה הורשע הנאשם בעבירות כניסה או שהייה בישראל שלא כחוק, לפי סעיף 12(א) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 (להלן: חוק הכניסה לישראל); קשירת קשר לפשע, לפי סעיף 499(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); סיוע לגניבת רכב, לפי סעיפים 413ב ו-31 לחוק העונשין; נהיגה ללא רישיון נהיגה - מעולם לא הוציא, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961 (להלן: פקודת התעבורה); נהיגה ברכב ללא ביטוח, לפי סעיף 2א לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תשל"ל-1970 (להלן: פקודת ביטוח רכב מנועי).

אישום מס' 2: ביום 15.7.21 בשעה 23:00 לערך החנה המתלונן את מכוניתו בנתניה. במסגרת הקשר, בשעה 23:21 אספו בני הזוג את הנאשם ופאהד משטחי הרשות הפלסטינית והביאו אותם לנתניה. ביום 16.7.21 בשעה 2:45 התפרצו פאהד והנאשם למכוניתו של המתלונן וגנבו אותה. בשעה 3:05 נסעו השניים בצוותא במכוניתו של המתלונן כשבני הזוג ליוו אותם במכוניתם, עד אשר חצו השניים בשעה 3:47 את מחסום תאנים בכיוון האזור. בגין אישום זה הורשע הנאשם בעבירות כניסה או שהייה בישראל שלא כחוק, לפי סעיף 12(א) לחוק הכניסה לישראל; קשירת קשר לפשע, לפי סעיף 499(א) לחוק העונשין; גניבת רכב, לפי סעיף 413ב לחוק העונשין; נהיגה ללא רישיון נהיגה - מעולם לא הוציא, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה; נהיגה ברכב ללא ביטוח, לפי סעיף 2א לפקודת ביטוח רכב מנועי.

אישום מס' 3: ביום 16.7.21 החנה המתלונן את מכוניתו בנתניה. במסגרת הקשר, ביום 17.7.21 בשעה 23:26 אספו בני הזוג את הנאשם ופאהד משטחי הרשות הפלסטינית והביאו אותם לנתניה. ביום 18.7.21 בשעה שאינה ידועה במדויק למאשימה נכנס הנאשם למכוניתו של המתלונן ונהג בה. בני הזוג ליוו את הנאשם במכוניתם עד אשר חצה בשעה 2:39 את מחסום תאנים לעבר האזור. בגין אישום זה הורשע הנאשם בעבירות כניסה או שהייה בישראל שלא כחוק, לפי סעיף 12(א) לחוק הכניסה לישראל; קשירת קשר לפשע, לפי סעיף 499(א) לחוק העונשין; גניבת רכב, לפי סעיף 413ב לחוק העונשין; נהיגה ללא רישיון נהיגה - מעולם לא הוציא, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה; נהיגה ברכב ללא ביטוח, לפי סעיף 2א לפקודת ביטוח רכב מנועי.

2. ת"פ 5141-08-21 - כתב אישום מצורף

ביום 28.7.21 החנתה המתלוננת את מכוניתה בסמוך לביתה בנתניה. ביום 29.7.21 בשעה 1:25 לערך התפרץ הנאשם למכונית בכך שניפץ את זכוכית החלון הקדמי-ימני, החדיר חפץ בין הזוגית לבין מסגרת החלון, עקר את חובק ההגה, ניתק את מחשב הרכב, חיבר במקומו מחשב פיראטי, והניע את הרכב. הנאשם עזב את המקום בנהיגה במכוניתה של המתלוננת. בהמשך ירד נוסע מן המכונית. כשהבחין הנאשם בניידת משטרה, נמלט רגלית מתוך הרכב, עד אשר נעצר בידי השוטרים. בגין אישום זה הורשע הנאשם בעבירות כניסה או שהייה בישראל שלא כחוק, לפי סעיף 12(א) לחוק הכניסה לישראל; גניבת רכב בצוותא, לפי סעיפים 413ב ו-29(א) לחוק העונשין; נהיגה ללא רישיון נהיגה - מעולם לא הוציא, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה; נהיגה ברכב ללא ביטוח, לפי סעיף 2א לפקודת ביטוח רכב

מנועי.

טיעוני הצדדים לעונש

3. ב"כ המאשימה עמדה על פגיעתו הקשה של הנאשם באינטרסים המוגנים: זכות הפרט לביטחון ולקניין, שמירה על הסדר הציבורי, הגנה על ציבור המשתמשים בדרך. ביצוע עבירות רכוש בעוד הנאשם נכנס לישראל שלא כדין, מקימה משנה חומרה, קל וחומר כשמדובר בעבירות מתוכננות ומאורגנות, שכל מטרותן בצע כסף. ב"כ המאשימה עמדה על הנזק הכלכלי והנפשי לפרט, ועל הנזק הכלכלי לחברה. כלי הרכב בתיק העיקרי הועברו לשטחי האזור ולא נתפסו. היא ביקשה להדגיש את פוטנציאל הסיכון לציבור המשתמשים בדרך כתוצאה מכך שהנאשם נהג פעם אחר פעם בכבישי ישראל ללא רישיון נהיגה, ואת מידת מעורבותו הגבוהה בביצוע העבירות. ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה להמחשת הענישה הנוהגת, וביקשה לקבוע מתחמי ענישה נפרדים לכל אחד מהאירועים: לעבירת הסיוע בין 10-18 חודשי מאסר בפועל, ולעבירות הגניבה בין 15-30 חודשי מאסר בפועל כל אחת. הנאשם צעיר יליד שנת 2000, ללא הרשעות קודמות. היא ביקשה לזקוף לזכותו את הודאתו והחיסכון בזמן שיפוטי. מנגד, עתרה לתת משקל נמוך לגיליון הרישום הפלילי הנקי, זאת לנוכח העובדה שאין מדובר במעידה יחידה ורגעית, כי אם בצבר עבירות מתוכננות. ב"כ המאשימה ביקשה למקם את הנאשם בשליש התחתון של כל מתחם, ולגזור עליו 48 חודשי מאסר בפועל מיום מעצרו - 16.12.21, ובניכוי תקופת מעצרו מיום 29.7.21 עד 11.8.21, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי לקורבנות.

ב"כ הנאשם ביקש לתת משקל רב לגילו הצעיר של הנאשם, להיעדר הרשעות קודמות, לקבלת האחריות בשלב מוקדם, ולחיסכון בצורך להעיד את המתלוננים ובזמן שיפוטי רב. הוא ביקש לזקוף לזכותו של הנאשם את העובדה שלא נמלט ברכב תוך סיכון חיי אדם, כפי שמתרחש לעיתים מזומנות, וביקש לקבוע מתחם עונש כולל בכתב האישום העיקרי, בין 16-30 חודשי מאסר בפועל, ומתחם עונש בכתב האישום המצורף בין 8-18 חודשי מאסר בפועל. ב"כ הנאשם ביקש לגזור את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם, למאסר בפועל בן 24 חודשים, בצד רכיבים כספיים. לדבריו, הנאשם נכון לפצות את המתלוננים. הנאשם הביע צער על מעשיו, וטען כי הוא מעוניין "לעזור לאנשים שניזוקו מהפעילות העבריינית שעשיתי".

דיון

מתחם העונש ההולם

4. בתי המשפט מצווים להילחם מלחמת חורמה בתופעת גניבת כלי רכב שהוכרה כמכת מדינה המסבה נזק של ממש לפרט ולחברה. ראו (מבין רבים) ע"פ 11194/05 עטיה אבו סבית נ' מדינת ישראל (15.5.06):

"למרבה הצער, תופעת גניבות הרכב טרם נעקרה משורש, ומכת המדינה שאליה נדרש בית משפט זה לפני בדיוק עשור (פסק הדין בע"פ 5724/95 ניתן ב-12.5.96), כמעט שהפכה לעשר מכות; היא ממשיכה לנגוס ברכושם של רבים, ופגיעתה רעה כלכלית

ואנושית. המעט שבידי בית משפט זה לעשות הוא לחזק את ידיהם של בתי המשפט הדיוניים בראייה מחמירה של העבירות הכרוכות בכך".

העבירות עליהן נותן הנאשם את הדין, בדגש על כתב האישום העיקרי, מהוות דוגמה מובהקת ומייצגת של התופעה. המדובר בחבורה מאורגנת, שפעלה באופן מתוכנן וסדור לגניבת מכוניות בישראל ולהעברתן לשטחי הרשות הפלסטינית. הנאשם הוא ציר מרכזי - בלתו אין בתוך ההתארגנות, בה כל אחד ידע את חלקו ומקומו, ופעל להגשמת המטרה המשותפת של החבורה. אין מדובר בגניבה ספורדית של רכב, כי אם בתכנון מוקדם. האינטנסיביות של האירועים שבוצעו כמעט יום אחר יום, השיטתיות, וחלוקת העבודה, יוצרות מראית עין של מקום עבודה מסודר ונורמטיבי.

לכאורה, ניתן היה לקבוע מתחם עונש כולל לכתב האישום העיקרי, שכן מדובר בסדרת עבירות דומות שבוצעו באופן מתוכנן. מנגד, העבירות בוצעו כלפי קורבנות עבירה שונים, הראויים כל אחד להתייחסות בפני עצמו. במצב דברים זה, והגם שניתן היה לסבור אחרת, מצאתי לקבוע מתחמי ענישה נפרדים לכל אחד מהאישומים (ראו דעת הרוב בע"פ 4910/13 אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014); ע"פ 1261/15 מדינת ישראל נ' יוסף דלאל (3.9.2015)).

השיקולים לחומרה רבים, ומעמידים את מתחמי העונש ברף גבוה יותר מגניבת רכב "סתם" (להסרת ספק, אין סתם, אלא שעל בית המשפט לקבוע את מידת החומרה בנסיבותיו של כל אירוע בפני עצמו): החבירה בצוותא, התכנון המוקדם, החזרתיות, חלוקת התפקידים - כל אלו מלמדים על מקצועיות ומקצוענות; ביצוע העבירות בעוד הנאשם שוהה בלתי חוקי; נהיגה ברכב ללא רישיון תוך סיכון המשתמשים בדרך; ההסתייעות ברכב מלווה הן לצורך הכניסה לארץ, והן על מנת להתחמק ממשטרה בדרכו של הנאשם בחזרה לשטחי האזור; הצלחתו של הנאשם בביצוע העבירות - כלי הרכב (למעט באישום המצורף) הועברו ליעדם. דבר לא הרתיע את הנאשם: לא חומרת העבירות, לא הנזק שנגרם לקורבנות, לא הסיכון לציבור, לא האיסור על כניסה לישראל, לא היעדרו של רישיון נהיגה.

במעשיו פגע הנאשם פגיעה חמורה בערכים המוגנים: הגנה על רכוש הפרט, נזק כלכלי ישיר שנגרם לקורבנות ושיבוש שגרת חייהם, נזק כלכלי עקיף שנגרם לכלל הציבור כתוצאה מהעלאת הפרמיות על ביטוח רכב, פגיעה בזכות המדינה להגביל את הבאים בשעריה (שב"ח), סיכון לציבור הנוסעים בדרך כתוצאה מנהיגת הנאשם מבלי שהוציא מעולם רישיון נהיגה.

5. לבחינת הענישה הנוהגת ראו פסקי הדין שלהלן:

רע"פ 1123/18 אשרף דבארי נ' מדינת ישראל (14.3.18): נדחתה בקשת רשות ערעור על עונש של 13 חודשי מאסר בפועל שנגזר על המבקש בגין ניסיון לגניבת רכב ואיומים בסכין, זאת לאחר שנקבע מתחם ענישה שבין 12 חודשי מאסר לבין 24 חודשי מאסר. בית המשפט העליון אימץ את קביעת הערכאות דלמטה, קבע כי אלו לא סטו ממדיניות הענישה הנהוגה וכי יש לסווג את העבירות בחומרה יתרה, הן בשל הסכנה הגלומה בהן לשלום הציבור, והן מכיוון שמדובר ב"מכת מדינה".

רע"פ 1108/15 מחמוד שעאבנה נ' מדינת ישראל (24.2.15): נדחתה בקשת רשות ערעור על עונש של 14 חודשי מאסר שנגזר על המבקש בגין גניבת רכב באישום אחד והחזקת כלי פריצה באישום שני, זאת תוך שנלקח בחשבון חלקו הנמוך יחסית של המבקש באירוע הגניבה.

ע"פ 7163/13 אחמד כסוואני נ' מדינת ישראל (3.8.14) בצוותא עם ע"פ 2333/13 באסל סאלם נ' מדינת ישראל (3.8.14): כסוואני הורשע כמבצע בכיר בעבירות גניבת רכב בצוותא (2 אירועים) וסיוע לגניבת רכב (3 אירועים) ונדון ל- 4 שנות מאסר, לאחר שבית המשפט קבע בעניינו מתחם ענישה בין 12 חודשי מאסר לבין 30 חודשי מאסר בגין כל אחד מהאירועים. סאלם הורשע בגניבת רכב (2 אירועים) וסיוע לגניבת רכב (2 אירועים) ונדון אף הוא ל- 4 שנות מאסר, לאחר שבית המשפט קבע בעניינו מתחם ענישה בין 8 חודשי מאסר לבין 24 חודשי מאסר, מאחר שחלקו פחות מזה של כסוואני. בית המשפט העליון אימץ את המתחמים שנקבעו.

רע"פ 1345/14 עמאד אבו הדוואן נ' מדינת ישראל (23.2.14): נדחתה בקשת רשות ערעור על עונש של 9 חודשי מאסר שנגזר על המבקש בגין גניבת רכב בצוותא עם אחר והחזקת מכשירי פריצה. בית המשפט העליון קבע כי מדובר בענישה מקלה, וכי גניבת רכב מתוחכמת מסוג זה, שבוצעה בצוותא לאחר תכנון מוקדם והצטיידות בכלים, מצדיקה עונש כבד יותר.

רע"פ 10899/08 יוסף אבו עישה ואח' נ' מדינת ישראל (29.12.08): בבית משפט השלום נגזר עונשם של הנאשם 2 ל- 12 חודשי מאסר (גניבת רכב וכניסה לישראל של כדין) ושל הנאשם 1 ל- 16 חודשי מאסר (הורשע בנוסף בעבירות זיוף מסמך, שימוש במסמך מזויף וכניסה נוספת לישראל שלא כחוק). בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה והעמיד את עונשו של המשיב 2 על 24 חודשי מאסר ושל המשיב 1 על 32 חודשי מאסר. בקשת רשות הערעור נדחתה, תוך שבית המשפט העליון עמד על הצורך בענישה מרתיעה בעבירות גניבת רכב.

6. לאור השיקולים עליהם עמדתי לעיל ובהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת, מצאתי לקבוע את מתחמי הענישה כמפורט להלן: אישום מס' 1 לכתב האישום העיקרי (סיוע) - 10-18 חודשי מאסר בפועל, אישומים מס' 2 ו-3 לכתב האישום העיקרי (אישומים מלאים) - 15-30 חודשי מאסר בפועל כל אחד, כתב האישום המצורף (ללא קשירת קשר) - 12-24 חודשי מאסר בפועל.

גזירת העונש המתאים לנאשם

7. לזכותו של הנאשם זקפתי את גילו הצעיר (בן 21), היעדר הרשעות קודמות, הודיה ונטילת אחריות במיוחד לו בשלב מוקדם של ההליך, הבעת חרטה, חיסכון בצורך להעיד רשימה ארוכה של עדי תביעה. אמנם, לא מונח לעיוני תסקיר מבחן שיצביע על תובנות שהפיק הנאשם כתוצאה ממעצרו, אך השילוב בין נתוניו האישיים לעיל, בדגש על העובדה כי זו הפעם הראשונה בה הוא עומד לדין ועתיד לרצות עונש מאסר בפועל לתקופה לא מבוטלת, בשילוב פרק הזמן הקצר (יחסית) בו בוצעו העבירות כולן, מביא אותי למסקנה כי ראוי לגזור את עונשו של הנאשם בחלקם התחתון של המתחמים. אשר לרכיבים כספיים, אין מחלוקת בין הצדדים (ובצדק), כי מעשיו של הנאשם מחייבים תשלום פיצוי

למתלוננים, בצד קביעת קנס בגין ביצוע עבירות שכל מטרתן השאת רווח לעבריין על חשבון נפגעי העבירה. בהינתן נסיבותיו של הנאשם, ייגזר הקנס על הצד המתון.

8. אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 36 חודשי מאסר בפועל אשר ימנו מיום מעצרו - 16.12.21, ובניכוי תקופת מעצרו מיום 29.7.21 עד יום 11.8.21.

ב. 12 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת רכוש מסוג פשע.

6 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת רכוש מסוג עוון.

3 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירה על חוק הכניסה לישראל או נהיגה ללא רישיון נהיגה.

ג. פיצויים בסך 1,000 ₪ לנפגע העבירה באישום מס' 1 בתיק העיקרי, פיצויים בסך 2,000 לכל אחד מנפגעי העבירה באישומים מס' 2 ו-3 בתיק העיקרי ולנפגעת העבירה בתיק המצורף. סה"כ ישלם הנאשם פיצויים בסך 7,000 ₪. הפיצויים ישולמו ב-7 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 10.11.22 ובכל 10 בחודש שלאחריו. לא ישולם איזה מהתשלומים במועדו, תעמוד יתרת הפיצויים לפירעון מדי. המאשימה תמסור את פרטי הקורבנות במזכירות בית המשפט.

ד. קנס בסך 3,000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-3 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 10.6.23 ובכל 10 בחודש שלאחריו. לא ישולם איזה מהתשלומים במועדו, תעמוד יתרת הקנס לפירעון מדי.

ה. כל סכום שיופקד על ידי הנאשם יזקף ראשית לטובת הפיצויים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ד אלול תשפ"ב, 20 ספטמבר 2022, במעמד הצדדים.